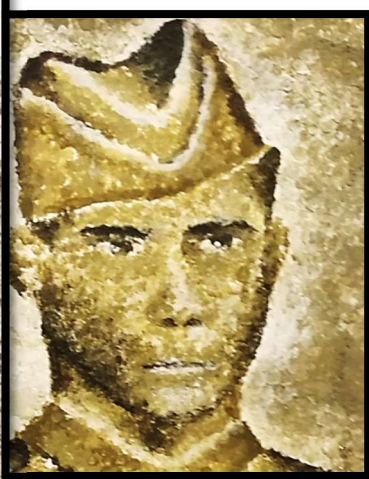
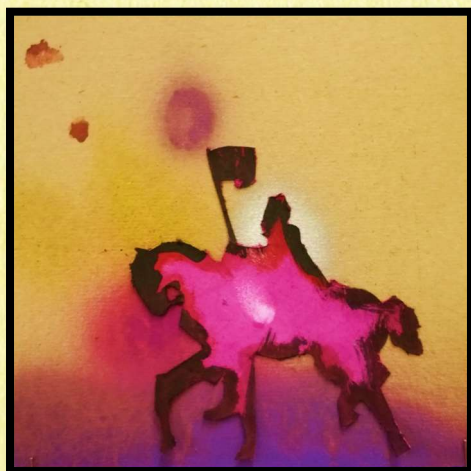
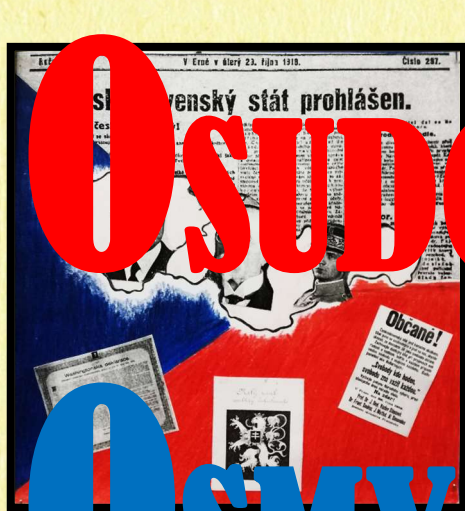

OSUDOVÉ OSMY

sborník vítězných prací
literární, výtvarné a
historické soutěže

Osudové osmy

V roce 2018 jsme si připomněli nejruznější výročí z naší historie. Výběrem nejen roky 1278, 1378, 1618, 1848, 1978, 1988, 1998,... přinesly zásadní okamžiky v dějinách našeho státu.

K období 1918 – 2018, kdy uplynulo 100 let od vzniku československého státu a 25 let od vzniku samostatné ČR měli studenti příležitost poznatky a znalosti zúročit a hlavně rozšířit. Byla pro ně připravena celoroční celoškolská soutěž „**OSUDOVÉ OSMY**“ pod záštitou zřizovatele školy a nyní senátora pana Ing. Petra Šilara a ve spolupráci s Ústavem pro studium totalitních režimů **soutěž** za finanční podpory MŠMT v rámci projektu Podpory vzdělávání v regionálním školství v roce 2019 číslo MSMT-29 230/2017.

Smyslem bylo spojit se s rodiči a prarodiči, zapátrat v paměti rodinné historie a dozvědět se nejen něco nového o 20. století naší země a 25leté existenci ČR ale především o tom, jak některé z důsledků událostí roků 1978 až 2078 zasáhly do osudů rodin i našeho státu.

Přestože všichni nejsou zdatní v dějepise, měli možnost zapojit se i v jiných oblastech soutěže.

oblasti soutěže:

1. dějepisná soutěž

A) 4 kola otázek a odpovědí – 1948, 1968, 1938 a 1918.

B) historická esej – termín odevzdání září 2018

2. literární – termín odevzdání září 2018

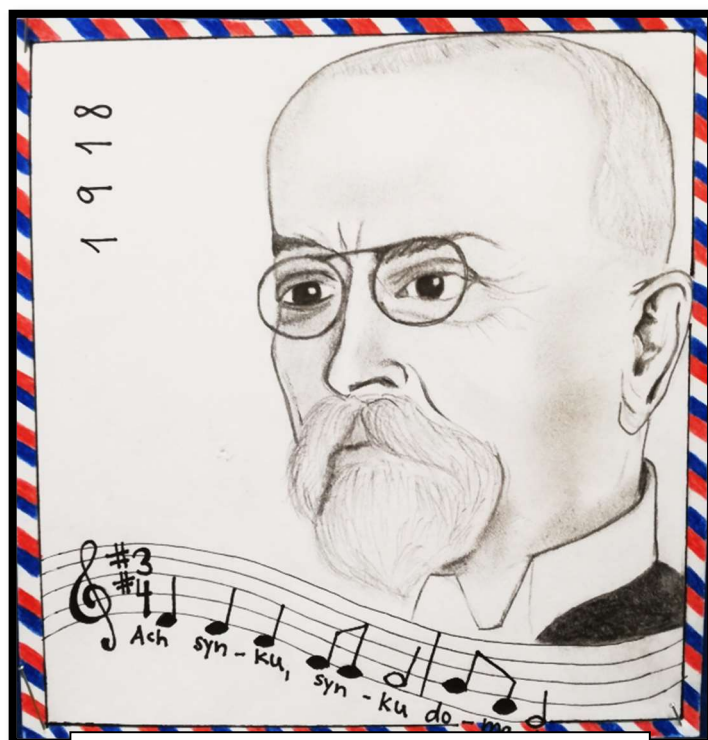
libovolný žánr: povídka, báseň, jednoaktová divadelní hra

3. výtvarná – termín odevzdání září 2018

výtvarné techniky: kresba, malba, komiks / fotopříběh, koláž, fotografie

Kristýna Bednářová (sexta): Svatý Václave, 1. místo

Aneta Pulcová (sexta): TGM, 3. místo

Obsah

Johana Fišerová: Osudové léto	3
Markéta Kubíčková: Srpen 1968	5
Adéla Hovádková: Dovolená	6
Adéla Vacková: Antonín Šmíd	7
Tina Tihonová: 1918	9
Veronika Nutzová: Anna	10
Pavčina Jahodová: 1918	11
Adéla Krátká: Mám tě ráda, bráško	12
Anna Bendlová: Ondra	14
Ema Jiroušková: Ilse	16
Kateřina Najmanová: Neobyčejné prázdniny	17
Adam Bartoš: Svobodovi	20
Barbora Prchalová: 1948	21

Ilustrace

Kristýna Bednářová: Svatý Václav	1
Aneta Pulcová: TGM	1
Miriam Fišerová: Srpen 1968	4
Filip Kolowrat-Krakowský: Svatý Václav	6
Ema Jiroušková: Československý stát prohlášen	8
Lucie Římánková: Jména padlých	11
Kateřina Najmanová: 1968	13
Sophie Kolowrat-Krakowská: Voják	15
Eva Švecová: Bez názvu	16
Anna Bendlová: Ranní noviny	18
Kristýna Bednářová: Únor 1948	20

Johana Fišerová (tercie)

Osudové léto

1. místo v kategorii I, žánr povídka

Probudily ji sluneční paprsky postupně dopadající na její tvář. Párkrát zamrkala, posadila se a protřela si oči. Sice mohla ještě pěkně dlouho vyspávat, ale vylehávat v posteli až do poledne nebylo nic pro ni. Vyskočila, rozhlédla se po pokoji, jako by snad čekala, že by se mohl přes noc změnit. Ne. Byl pořád stejný až na to, že postel u protější zdi byla prázdná. Ještě včera v ní ležela její starší sestra Lucie, ale ta už odjela do Prahy, kde studovala medicínu. Prý se musí „řádně připravit“ na nadcházející rok, navíc když hned druhý týden v září ještě pojedou za tetou Lindou do Itálie.

Mája jí nevěřila, že by se v Praze jenom připravovala na studium. „Určitě je tam zase s tou svojí kamarádkou.“ pomyslela si hořce. Místo slibu, že si s ní bude hrát, se jde jen tak poflakovat po hloupé Praze. Zase tady bude trčet sama. Pravda, sice tady měla svoji kamarádku Kát'u a pak středeční a víkendové schůzky s ostatními světluškami, ale její starší sestru nikdo nahradit nemohl. Když si vzpomněla na Kát'u, nepatrně sebou trhla, vždyť má za chvíli přijít!

Radši se rychle převlékla a s hlasitým dupáním seběhla po schodech dolů do kuchyně, po které se také rozhlédla. Maminka už tady nebyla, ale na stole nechala lísteček se vzkazem. „Šla- js-jsem na-nakr –nakr -mit Lí -zu, ká -kávku m –máš n -na pl -plot -plotně.“ trhaně dočetla. Ještě jí to moc nešlo – i když už dokončila druhou třídu. Radostně dohopkala k plotně, na které opravdu stál malý z půlky plný hrnec kávy. Nalila si hrníček (během toho skoro půlku vylila) a hltavě ho vypila. Jak do sebe vyklopila poslední kapičky tekutiny, tak se domem rozezněl nepříjemný zvuk zvonku. Rychle položila hrnek na linku, div se nerozbil, a doběhla ke dveřím, za kterými už stála Kát'a s panenkou v náručí. Mája šťastně vypískla a hned ji táhla za ruku do pokoje, kde byl také úplně nový domeček pro panenky. Roztáhla ruce a ukázala jimi na soubor pokojíčků s miniaturním nábytkem, který jí tatínek přednedávnm koupil. Kát'a radostně zašvitořila a spolu s Májou se pustila do hry.

Čas utíkal tak rychle, že se ani nenadály, a už je maminka volala k obědu, po kterém se Mája rychle převlékla do tmavě zelené košile doplněné žlutým šátkem a pak se svojí kamarádkou odešla na schůzku za ostatními světluškami.

Po odpoledni stráveném hraním her a lítáním po venku se Maruška večer vrátila jaksepatří unavená, ale spokojená. Byla ráda, že může chodit do Junáka, její rodiče jí dřív říkali něco o tom, že to bylo zakázané komunisty, ale ona tomu moc nerozuměla.

Únava ji tak přemohla, že do sebe jen stěží vpravila večeri a pak hned - i v kroji, padla do postele a během chvilky usnula. Dokonce ani s rodiči neposlouchala Hlas Ameriky, kterému sice stejně tak jako komunistům nerozuměla. Ale vždy, když seděla v kuchyni a naslouchala hlasům z rádia, tak si připadala tak nějak důležitě a dospěle a to ji nesmírně bavilo. Bohužel to nikomu nemohla říct, dokonce ani Kátě ne. Rodiče jí pohrozili, že kdyby to někomu pověděla, tak by ji na Mikuláše odnesl čert a toho se ona moc bála. A taky by mohli její rodiče zavřít do vězení.

Ráno zase krásně svítilo slunce a holčička plná energie doběhla do kuchyně a radostně pozdravila svoji maminku sedící na židli u stolu. Nic. Žádná odpověď spojená s mateřským úsměvem. Maminka vyhlížela oknem do prázdna a v jejích očích nebyla obvyklá živá jiskra, ale jen smutná, chladná prázdnota.

„Dobré ráno!“ pozdravila Mája znovu. Žena sebou překvapeně trhla a upřela na svoji dceru unavený pohled. Vypadala, jako by celou noc nespala. Unaveně se zvedla a přinesla snídani na stůl. Pak odešla do své ložnice a opatrně za sebou zavřela dveře.

Maminka z pokoje vyšla až k poledni, kdy zaslechla zvonek. Přešla ke dveřím a otevřela je. Na prahu domu stála bývalá maminčina kolegyně z pošty a předala jí telegram. Po jeho přečtení se všechno seběhlo rychle. Maminka zavolala Máju: „Rychle se obleč, jedeme do Prahy!“ „Ale proč?“ ptala se, odpovědi se však nedočkala. „Na to není teď čas, vysvětlím ti to po cestě.“ Za chvíli přijel i tatínek a oni vyjeli. A rodiče začali Máje sdělovat vše, co věděli.

Celá země byla obsazena sovětskou armádou včetně Prahy, kde byla i Lucie. Na ulicích se shlukovali lidé, přemlouvali vojáky, aby se vrátili zpět domů, vždyť v Československu se nic špatného neděje. Tanky potřebovaly projet a muži na nich začali střílet do vzduchu. Pár kulek se odrazilo od budov v ulicích a zasáhlo několik lidí, mezi kterými byla i jejich Lucka. Ta je právě teď ošetřována v nemocnici Na Bulovce.

Později, za necelou hodinu a půl, pomalu projížděli poničenou Prahou. V několika domech byly díry od střel, v jedné ulici byl dokonce autobus spadlý na bok a celý pomlácený a pomačkaný od nárazu tanku.

Malá Mája na to všechno třesla oči, hlavní město znala jako krásné místo plné krásných budov a památek, ale teď byla u některých domů okna prostřelená nebo už tam žádná nebyla.

Zanedlouho už celá rodina stála před nemocničním lůžkem dívky s obvazem na levé paži. Kulka její rukou naštěstí jen proletěla a netrefila ani kost ani tepnu, takže Lucii už za pár týdnů pustí. Rodiče se začali vyptávat na události z rána. A Lucka začala popisovat. Ten strach, nervozita, kterou se svojí kamarádkou prožívala, byla tak strašná, že se bály vyjít z koleje, kde už mohly být ubytované. Přece jenom je později přemohla zvědavost a vyšly na ulici a postupně dorazily až do centra Prahy. To ale byla chyba, kvůli které právě teď ležela tady na čistě bílé posteli.

Miriam Fišerová (kvinta): Srpen 1968

Rodiče s Májou po chvíli odešli a pro Lucii se vrátili až za pár týdnů a s rukou v obvazech ji odvezli domů.

Začal školní rok a Mája i Lucka nastoupily do svých škol. Lucka zpět do Prahy a Mája do třetí třídy ve svém rodném městě. Ani se nenadály a už se balily na nadcházející čtrnáctidenní dovolenou u prarodičů v Itálii. Kufrů a dalších zavazadel bylo hodně, Mája si dokonce s sebou vzala i několik panenek se souborem nádobíčka a šatiček. Ale i tak jí přišlo, že se zadní prostor v autě zmenšil, a to jeli na stejnou dobu a místo jako vloni. Itálie ale byla krásná a dívky už dokonce uměly pár cizích slovíček. Tak tedy vyjeli. Cesta byla dlouhá a únavná, přece jen léto ještě tak úplně neskončilo a nechtělo podzim k vládě ani za nic pustit.

Prateta Linda je ve svém domě na kraji města jako každý rok přivítala s otevřenou náručí. Dokonce už tam měla i telefon, to u nich doma mohli volat jen z telefonní budky na ulici. A právě na ten telefon jim jednoho večera zavolal tatínkův kolega z práce. „Ahoj Marku.“ promluvil tatínek do sluchátka, a i když ho jeho kamarád nemohl vidět, tak se usmál. Šťastná tvář se však brzy stala zamračenou. „Opravdu? A to úplně všechny?“ otázku následovala i odpověď, ale tu nikdo z ostatních neslyšel. „Dobře. Moc ti děkuji. Časem se ti snad ještě ozvu. Tak ahoj.“ Tatínek zaklapl sluchátko do držáku. Všichni členové rodiny i s pratetou na něj upřeli zvědavý pohled. Ani se nemuseli ptát, tatínek začal hned povídat sám.

Ve firmě, kde tatínek pracoval, propustil jejich nový ředitel skoro všechny zaměstnance. Většina z nich, včetně tatínka, měla podobný náhled na politiku jak v Československu, tak v Rusku, jenže jejich názory se novému nadřízenému, zatvrdělému komunistovi, nelíbily. Proto toho, kdo se nechtěl podřídít, propustil. Až se tatínek vrátí z dovolené, nejspíš ho čeká to samé.

„Ale co teď?“ zeptala se maminka. Tatínek zadumaně odpověděl: „Práci si už tam jen stěží najdu. Takže-“ „-budeme muset zůstat tady.“ dokončila za něj přidušeně.

Do Máji jako kdyby uhodilo. Kdo se bude starat o jejich kozy, věci a dům, jestliže se už nevrátí?! Navíc Lucie tam měla rozdělanou vysokou školu, a ona tam nechala všechny svoje hračky a kroj, Kát'u a ostatní světlušky! Už nikdy je znovu neuvidí!

Už nikdy. Právě teď jim totiž začal nový život. V Itálii.

Markéta Kubičková (tercie)

Srpen 1968

1. místo v kategorii I, žánr básně

Běž domů, Ivane,
my tě tu nechceme,
běž domů, Ivane,
za Natašou.

Náš národ, Ivane,
všechno sám zastane,
nejsi náš spasitel,
jak ti řekli.

Vždy bereš nám svobodu, Ivane,
okupuješ drahou zemi naši.
Ty zrádce jsi a okupant
a nemá tě tu nikdo rád.

Přepadl jsi nás netuše,
sbal si své tanky, katuše!
My nechceme součástí Ruska být!
Nechej nás, Ivane, po našem životě.

Adéla Hovádková (kvarta)

Dovolená...

2. místo v kategorii I, žánr povídka

18. 8. 1968

Milý deníčku,

dnes je to první den, co jsme odjeli k moři. Jugoslávie je opravdu moc krásná. Je tu krásné moře a strašně velké vlny. Moc se mi tu líbí.

19. 8. 1968

Dnes ráno jsme se sestrou vyhlížely východ slunce. Byla to taková nádhera! Moc bych si přála, aby to viděla i Kačka – moje nejlepší kamarádka. Vždycky jsme si představovaly, jak spolu někam pojedeme, až budeme velké. Třeba k moři nebo tak.

20. 8. 1968

Ráno jsem se probudila se zvláštní myšlenkou, jaké by to asi bylo, kdybych přišla o všechny své kamarády. Jak moc by mi chyběl Honzův smysl pro humor, Kaččino objetí, Aničky bláznivé příběhy nebo Jirkovy ironické poznámky. Ještěže je už za několik dní zase uvidím. Vždyť vlastně začne škola. Musím přiznat, že se tam docela těším.

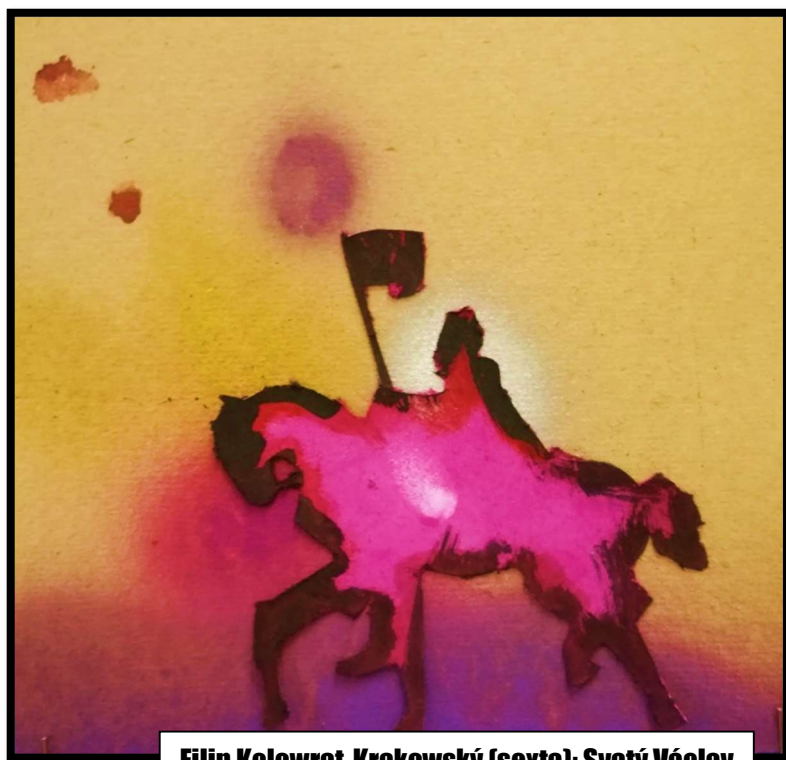
21. 8. 1968

Deníčku,

píšu až teď večer. Celý den byl hrozně zvláštní. Kolem poledne nám na pevnou linku volal strýc Jára. Strašně dlouho mluvil s tatínkem, maminka dokonce brečela. Já se sestrou jsem bohužel neslyšela, o čem se bavili. Jen vím, že pak taťka nadával. Řval něco o Rusácích, ale moc jsem mu nerozuměla. Trochu se bojím, protože vůbec nevím, o co jde.

22. 8. 1968

Dnešek je nejhorší den v mém životě. Mamka s taťkou nám oznámili, že se do Československa už nevrátíme. Jak mi to můžou udělat? Když jsem se jich ptala proč, řekli nám, že do města přijelo strašně moc tanků s ruskými vojáky. Nic dalšího, co mi řekli, jsem už nevnímala. Ted' ležím na posteli a brečím. Už se nikdy neuvidím s Kačkou, se svými spolužáky, učiteli, kamarády. Přišla jsem skoro o vše. Nemám většinu svých věcí, protože zůstaly doma v Praze. Nemám se s kým bavit, smát a hrát. Nemám domov. Jsem malá čtrnáctiletá holka v zemi, kterou neznám. Která není má vlastní. Na co mi je moře a krásné západy slunce, když je nemám s kým sdílet? Já, taťka, mamka a sestra. My čtyři ve světě, který neznám, kde lidem nerozumím každé druhé slovo. Proč já? Proč se naši takhle rozhodli? Není to dobré ani pro mě, ani pro sestru.

Filip Kolowrat-Krakowský (sexta): Svatý Václav

23. 8. 1968

Jsem opravdu naivní. Myslela jsem si, že už zůstaneme tady. Tady v Jugoslávii. Ale prý budeme bydlet v Itálii. Taťka tam má nějakého vzdáleného bratrance nebo koho. Nevím, co mám dělat. Pořád jen brečím. Ale co mi zbývá? Popravdě nevím, jestli mám být našťvaná spíš na rodiče, nebo na ty Rusáky. Moc politice nerozumím a ani se o ni nijak zvlášť nezajímám. Bylo mi jedno, co říkají v rádiu, v novinách, doma. Ale tohle přece nemůžou, ne? Taťka říkal, že ho strýc Jára varoval, ať už se nevracíme. Prý ho zmlátili, protože řekl něco, co se těm Rusákům nelíbilo.

24. 8. 1968

Štvou mě naši. Pořád je přemlouvám, abychom se vrátili. Ale vím, že už je nepřemluví. Nedokážu si představit, že už nikdy neuvidím své kamarády, svoji rodinu. Tohle si naši neuvědomují? Že tímhle přijdu o vše? V Itálii budu muset chodit do školy s lidmi, které neznám, ale hlavně jim nerozumím.

Jsem na rodiče tak našťvaná, že to ani nejde popsat. Chci zpět do Československa...

Adéla Vacková (tercie)

Antonín Šmíd

2. místo v kategorii I, žánr povídka

Malý chlapec utíká lesem. Nebe nad ním se roztrhlo a zasypává ho přívalem blesků, hromů a dešťových kapek velkých jako bonbony. Ten kluk by si moc rád dal bonbony. Ale teď musel jen běžet za svým otcem, aby je oba nepohltil požár za nimi. Běh byl únavný, ale šlo mu o život, a tak nevnímal bolest v nohou ani štiplavý kouř a běžel dál. Otec před ním se zastavil a chytil ho za ruku, aby ho popohnal. Chlapec klopýtl a pokusil se vstát, ale nohy mu to nedovolily. Byl moc vyčerpaný. Viděl, jak do stromu nad ním uhořel blesk, který projel tmavou oblohou jako nůž máslem. Slyšel hlas svého otce. Hluboký, drsný, a přesto tak jemný a něžný. Pak už jen cítil, jak ho nějaká neuvěřitelná síla táhne co nejdál do bezpečí a ukrutnou bolest v levé paži...

Antonín se probudil celý zpocený, cítil, jak má napjaté svaly a jak mu po tvářích stékají slzy. Přejel si prsty po levé ruce, nebo spíš po tom, co mu z ní zbylo. Tento sen se mu teď během války vracel stále znovu a pokaždé mu působil neuvěřitelné utrpení. Otočil se na bok a v pokoji uviděl klidně oddechovat svou tetu se strýcem, kteří se ho ujali po smrti jeho rodičů a starali se o něj už dvanáct let. Zítra to bude přesně dvanáct let. Zítra mu bude osmnáct. Znovu se zabalil do peřin, ale už nespál. Jen čekal, až do pokoje dopadnou první paprsky světla a on vyrazí za prací do stájí svého strýce. Připadalo mu, že koně mu na rozdíl od ostatních rozumí. Nedívali se na jeho postižení a nenabízeli mu pomoc při všem, co dělal. On se o sebe uměl postarat a chtěl to všem dokázat.

Ráno se najedl a hned po snídani šel do stájí. Cestou přemýšlel, jak říct strýci, že by chtěl odejít do města. Ale když začal s prací, rychle na to zapomněl a soustředil se jen na kydání hnoje. Mnozí by si mysleli, že jednou rukou to nemůže Antonín dokázat, ale on měl díky celoživotní dřině pravačku dokonale vypracovanou.

V poledne se všichni společně naobědvali a oslavili Antonínovy narozeniny. Antonína potěšilo, že si na něj udělali čas, a zdvořile jim poděkoval. Když sebral odvahu, konečně strýce oslovil: „Víš, strýčku, uvažoval jsem o tom, že bych odešel do města. Už se o mě staráte příliš dlouho a já vám nechci přidělovat starosti.“ „V žádném případě,“ vložila se do rozhovoru tetička. „Proč ne?“ opáčil Antonín. Ale tetička si stála za svým:

„Máš jen jednu ruku.“ Antonín se ušklíbl a pohlédl na svou svalnatou paži, za kterou by se nemusel stydět ani voják. „Je víc než schopný.“ hájil Antonína strýc. „Tondo, že to nemyslíš vážně?“ prosebně se zeptala teta. Antonín se jí podíval do očí a přikývl. „Dobře.“ prohlásila tetička poraženě a Antonínovi se tak ulevilo, že si málem oddechl.

Dalšího rána Antonína kupodivu nevzbudila noční můra, ale hlasité (a dost falešné) kokrhání kohouta. Rychle se oblékl a zamířil do kuchyně, kde už seděla tetička. Přisedl si k ní a ona mu podala noviny. Na titulní straně velkými písmeny stálo: „Válka skončila! Samostatnost Československa.“ Antonín se s úsměvem podíval na tetičku a ona na něj. Objali se. Nemuseli mluvit. Na to se znali až moc dobře.

Poté se šel Antonín rozloučit ještě se strýcem, kterého našel ve stáji, jak sedlá jednoho ze svých koní. „Ty někam jedeš?“ ptal se strýce. „Ne, ale ty ano.“ odpověděl Antonínovi. Poplácali se po zádech a Antonín mohl vyrazit. Žít nový život. Vše se teď změnil.

Každý může být hrdinou. A proto se nesmíme bát snít... sny se totiž plní!

Ema Jiroušková (kvinta): Československý stát prohlášen

3. místo v kategorii I, žánr povídka

Vše to začalo před čtyřmi lety, v roce 1914. Bydlela jsem v Rakousko-Uhersku se svými rodiči a měla jsem všechno, co by dítě potřebovalo. Šťastnou rodinu, skvělé přátele i dostatek peněz. Ve škole jsem byla velice oblíbená a měla jsem spoustu přátel. Do školy jsem se každý den těšila hlavně na to, až zase uvidím své nejlepší kamarádky.

Můj otec byl voják a já na to byla náležitě hrdá až do doby, kdy byla vyhlášena první světová válka. Můj otec byl nasazen do služby. V den jeho odjezdu mi celou dobu opakoval, že to nebude trvat dlouho a on se vrátí. Bylo mi jedenáct let a já tomu všemu věřila. Ale po pár letech, co se nevrátil, jsem věřit přestala. Má matka mi mezitím onemocněla a zemřela. Jelikož jsem neměla poblíž žádné blízké příbuzné, byla jsem zařazena do výchovného zařízení. Do sirotčince v jižních Čechách.

Po třech dnech strávených u jakési náhradní rodiny si pro mě přišel úředník, který měl na starosti tyto případy. Transport pro mě byl velice stresující. V tichosti jsem cupitala za postarším pánem, který mě odvedl až na nádraží, tam mě posadil do vlaku, který mě měl odvézt do vedlejšího města. Když jsem přijela, tak si mě na nádraží vyzvedla přísně vypadající žena a odvedla mě do mého nového domova. Začátky byly těžké. Mé jediné oblečení bylo obnošené a na některých místech potřhané, jídlo jsme dostávali studené a kvůli válečné situaci ho bylo málo a vychovatelky byly nepřijemné.

Jediné, co mě drželo nad vodou, byl můj jediný přítel Martin. Martinovi bylo sedmnáct let a byl jedním z mála, kteří byli v sirotčinci i po dovršení patnáctého roku. S Martinem jsme měli docela podobný osud, a proto jsme pro sebe v mnoha případech měli pochopení. Čím dál tím víc a víc jsme se sblížovali a já zase začínala být šťastná. V některých momentech jsem i zapomněla, že probíhá válka. Měli jsme plány a sny. Plánovali jsme, jak spolu ze sirotčince utečeme, jak válka skončí, jak budeme žít šťastný život a jak bude vše jednou hezké. Útek se nám párkrát nepovedl, jednou nám ho překazil pes za plotem, podruhé moje spolubydlící, která neuměla držet jazyk za zuby.

Uběhlo pár měsíců a začínalo se blýskat na lepší časy. Bylo pondělí 28. října 1918, když do jídelny vrazilo několik dětí a začaly pokřikovat, že jsme se oficiálně stali samostatným Československým státem. Nemohla jsem tomu uvěřit, ještě včera jsem byla občanem Rakouska-Uherska a dnes? Podívala jsem se na Martina a pochopila jsem, že mi chce něco říct. Přišla jsem k němu blíže a on mě odtáhl stranou. Sdělil mi svůj plán, teď je ta správná chvíle pro útek.

Plán jsme promýšleli necelé dva týdny a naším dnem D se stala sobota 9. listopadu. Vyrazili jsme pozdě v noci, aby nám nemohlo nic vejít do cesty. Proplížili jsme se celým areálem až k plotu. Martin mě vysadil a potom sám přelezl. Když už jsme byli venku, tak nás nemohlo nic zastavit. Utíkali jsme tak rychle, jak nám nohy stačily. Po tom, co jsme částečně šli a částečně běželi necelé 3 hodiny, jsme se rozhodli zastavit a přespát v lese. Přeci jenom byla hluboká noc. Ráno mě probudil chlad, bylo ještě šero a my se rozhodli pokračovat. Diskutovali jsme, co uděláme dál, když vtom rána. A další. A další. Jedna kulka mě trefila do břicha. Martin se rozběhl, ale když viděl, že sotva kulhám, vrátil se pomoci mi. Řvala jsem na něj, ať utíká, ale neposlechl. Když vtom další rána. Martin se skácel. Jeho bezvládné tělo leželo na zemi, okamžitě jsem si klekla k němu a snažila se mu pomoci, ale bylo pozdě. Začalo se mi mlžit před očima. Poslední věc, na kterou si pamatuji, je spousta krve a Martinův obličej. Už se asi nikdy nedovím, jestli to, co se nám podepsalo na osudu, byl voják nebo jenom obyčejný myslivec. Kéž bych v tu chvíli věděla, že den nato, 11. listopadu 1918, bude oficiálně ukončena válka. Možná bych s tím útekem chvíli počkala.

Veronika Nutzová (kvarta)

Anna

5. místo v kategorii I, žánr povídka

Jmenuji se Anna Novotná a v zimě mi bude 14 let. Bydlím v malé vesničce, v malém domečku společně se svojí rodinou, maminkou, tatínkem a starším bratrem Tomem. Přestože naše vesnice není tak blízko německým hranicím, mám spoustu německých kamarádů. Naši sousedi jsou taky Němci.

Můj tatínek dělá v naší obci starostu. Všichni jsme na něj moc pyšní. I když se to některým německým sousedům nelíbí. Nevím proč, tatínek je moc milý. Všem se snaží vždy vyhovět. Umí moc dobře německy, jako celá naše rodina. Stejně ale na něj občas slýchávám náarážky.

Tento Silvestr jsme přivítali rok 1938. Věděla jsem, že se děje něco špatného, často jsem slýchávala o válce. Vždy, když jsem se na to doma zeptala, nikdo mi nic neřekl. Tatínek začal být velice nešťastný a maminka taktéž. Ani Tomovi nebylo do zpěvu.

V celé vesnici začaly panovat nepokoje a maminka mi říkala, ať už se nekamarádím s Němci. Nerozuměla jsem tomu. Čím dál tím víc jsem slýchávala o tom, jak Němci napadají Čechy a Židy. Dokonce že je i zabíjejí. Nemohla jsem tomu uvěřit.

Jednou tatínek přišel domů s monoklem a řval: „Zabili ho, zabili!“ Maminka se ho opatrně zeptala, koho že to zabili, a tatínek začal povídat. Nikdy jsem ho neviděla tak smutného a našťavaného zároveň. „Strýčka Rudu zabili, vtrhli mi do kanceláře a křičeli na mě německy, že to je jejich území, že máme všichni vypadnout. Ruda se na mě zlostí vrhnul a najednou zazněl výstřel a...“ Se strachem, hrůzou a napětím jsem poslouchala. Když vtom mě Tom zatáhl do pokoje a řekl mi, ať si zacpu uši, a odešel. Všechno to, co tatínek říkal, bylo strašné a celá jsem se trásla. Přesto jsem ale potřebovala slyšet víc. Sedla jsem si ke dveřím a poslouchala. „Ruda se nás snažil jenom bránit a oni ho prostě zabili.“ Maminka se znovu opatrně zeptala, co se dělo dál. Tatínek opět začal: „Pak mi ten další dal pěstí a začal vytahovat pistoli, ale já jsem už na nic nečekal a v panice utíkal.“

Najednou jsem uslyšela ránu. Někdo asi vyrazil dveře a je teď v chodbě, určitě to budou Němci. Tom prudce otevřel dveře. Spadla jsem, protože jsem na nich byla nalepená. Tom mě rychle zvedl a společně s tatínkem a maminkou jsme utíkali zadním východem. Ocitli jsme se na ulici. Bylo šero a chladno, vzduchem lital popel. Bylo slyšet křik, výstřely a pláč. Říkala jsem si, kde se vzal ten popel, v dálce hořely domy. Najednou jsem slyšela hlasitý výstřel, prudce jsem se otočila, maminka padala k zemi. Všechno rázem zbledlo, nic jsem neslyšela - jenom pískání v uších. Padla jsem na kolena a jako bych nic necítila - jen ohromnou bolest v hrudi. Viděla jsem, jak tatínek křičí a drží Toma, aby se nerozběhl. Tom řval zlostí. Tatínek mu něco řekl a rozběhl se ke mně. Zvedl mě, vzal za ruku a utíkali jsme. Tom běžel před námi. Vrátily se mi smysly, opět jsem slyšela křik a výstřely.

Běželi jsme dlouho, dokud jsme se nezastavili uprostřed lesa. Už byla tma. Tatínek nás silně obejmul. V té chvíli jsem si uvědomila, že tohle byl teprve začátek teroru, který nás ještě v příštích letech čeká. Jestli teda přežijeme.

Pavčina Jahodová (tercie)

1918

2. místo v kategorii I, žánr básně

Jedenáctého listopadu
poslední rána dozněla
konec utrpení lidu
první světová válka skončila

Bojiště jsou pokrytá krví
na zemi leží roztrhaná těla
na první pohled každý pozná
že válka obětí mnoho měla

Pod stromem mladý voják leží
vypadá že mrtev je
však po chvíli celý svěží
oči otevře

Rozhlédne se kolem sebe
zahledí se do dále
vidí stromy a vidí nebe
za řekou vysoké skály

Pomalu se posadil
a ještě pomaleji vstal
prudkou bolest ucítil
jakou ještě nikdy nepoznal

Před čtyřmi roky do války musel jít
dostal koně meč a štít
aby za rakouské země šel se bít
svou rodinu musel opustit

Nechtěl ve válce bojovat
jen domů se vrátit
přemýšlel jak svůj život zachovat
a z bojiště se ztratit

Dlouho válka trvala
on slábl čím dál víc
z jeho sil mu nezbyde
brzy vůbec nic
Jednoho dne se v boji

ocitl ve špatné situaci
když proti němu se hnali
čtyři statní vojáci

Voják padl pod jejich ranami
a oni v domněnání že je mrtev
se šli bít s jinými
on však žil

Voják ležel omráčen pod stromem
velmi dlouhou dobu
to zachránilo ho před bojem
a mohl se vydat domů

Dlouhou cestu musel překonat
vždy na zraněnou nohu dobře dbát
dobré i zlé potkal
přesto se však domů dostal

Doma už nikdo nedoufal
že milý se vrátí
on však věřil v naději
a to se vždy vyplatí
(co má se stát, to musí se stát)

Lucie Římánková (kvinta): Jména padlých, 4. místo

Adéla Krátká (kvinta)

Mám tě ráda, bráško

1. místo v kategorii II, žánr povídka

Začalo to v srpnu 1968. V ten den se začaly dít velmi divné věci. Nejen se mnou, ale i s mým okolím. Bylo mi v tu dobu jedenáct let. Nechápala jsem nic. Nerozuměla jsem ničemu. Hlavně tobě ne, bráško. Vracel ses domů vždycky pozdě a vždycky se dělo to samé. Řev, rány, pláč. Nedokázala jsem pochopit, proč tě náš tatínek tak nesnášel. Proč tě bil? Ted' už vím, že to bylo, protože jsi byl jiný.

Je horký den, skoro konec prázdnin. Děti jsou venku a hrají si. Jen já ven opět jít nemůžu kvůli mé časté horečce. Celý den ležím v knížkách. Je to vlastně to jediné, co můžu dělat, na ostatní věci jsem příliš slabá. K večeru se ozve konečně to očekávané vrznutí dveří, co oznamuje příchod tatínka a brášky. Od smrti maminky musí oba pracovat do noci. Seskočím z postele a rozeběhnu se je přivítat. Ve dveřích však stojí jen tatínek. „Tati? Kde je bráška?“ volám zklamaně. „To ještě nepřišel,“ zamračil se tatínek, „kdo ví, s kým se to zase tahá!“ křikne tak, že leknutím nadskočím. „Tati? Dáme si večeri spolu?“ podívám se na něj s nadějí v očích. „Dej mi pokoj.“ pronese větu, co mi je už moc dobře známá. Jen smutně kývnu a odejdu do svého pokoje. Počkám alespoň na brášku.

...Malá Lucy utíkala, sotva jí dech stačil. Doháněl ji. Neměla se kam schovat. Temná postava se k ní blížila čím dál víc. Snažila se volat o pomoc, ale nedokázala vydat ani hlásku. Najednou na svém rameni ucítila chladnou slizkou ruku, která ji prudkým trhnutím zastavila. Lucy nemohla uvěřit svým očím, co právě spatřila...

Ze čtení mě vyruší rozléhající se rána třístícího se skla o podlahu. Následoval řev. Bráška přišel domů. Rychle zavřu knížku a jako vždy po špičkách dojdu ke dveřím pokojíčku a poslouchám, co říkají. Jako vždy jim vůbec nerozumím. Najednou řev ztichne. Začínají se ozývat vzlyky a rychlé kroky k bráškovu pokoji. V tu chvíli vyběhnu a vrhnu se mu kolem pasu. „Bráško, neplač! Já jsem pořád s tebou, víš? Tak nemusíš plakat, já tě ochráním!“ začnu tiše vzlykat. Vtom bráška přestane brečet, vezme mě do náruče a odnese tiše do svého pokoje, kde si mě posadí na klín a obejmě mě. „Neplakej andílku!“ Začne mě příjemně hladit po mých tmavých vláskách. Vzpamatuji se a trochu se odtáhnou z bráškovy objetí, abych si ho prohlédla. Tělo má pokryté modřinami a oči zarudlé od pláče. „Bráško, proč tě tatínek tak nenávidí?“ vypadne ze mě otázka, na kterou jsem se ho ptala už mockrát. „Jsem jen trochu jiný, princezno. Neměj starosti.“ usměje se na mě tím svým překrásným úsměvem, co mívala i maminka. „Večeřela jsi?“ Zavrtím hlavou. „Chtěla jsem počkat na tebe.“ Usmál se na mě a vytáhl z batohu dva makové koláče. „Kdes je vzal?“ radostí zavýsknu a rychle se do jednoho zakousnu. „Jsem jen šikovný.“ znovu se na mě usměje se a pustí se do toho svého. Najednou se mi zamotá hlava a já padám k zemi. Bráška mě zachytí a ihned položí na postel. „Vždyť celá hoříš!“ Podívá se na mě starostlivě s rukou na mém čele. „Bráško,... já chtěla jít ven zítra.“ zamumlám a snažím se držet oči otevřené. „V tomhle stavu tě nikam nepustím!“ řekne rozhodně a na chvíli někam odejde. Vylekaně se zvednu, ale to už se vrací s hadrem, miskou a sklenicí. Obě jsou naplněné vodou. Sklenici mi podá a já se napiji. „Bráško, chtěla bych zítra ven, prosím, tak dlouho jsem nikde nebyla.“ „To proto, že se tvůj stav pořád jenom zhoršuje. Zvracela jsi dneska?“ Pohladí mě po vlasech. „Jen jednou. Bráško, prosím, jen na chvíli.“ začnu zoufale naléhat. „No dobrá. Zítra do práce půjdu trochu později a vezmu tě na menší procházku po náměstí,

bereš?“ usměje se na mě. Koutky úst se mi hned protáhnou do širokého úsměvu a souhlasně zakývám hlavou. „Děkuju ti. A nebude se tatínek zlobit, když půjdeš pozdě do práce?“ „Když to zjistíš, tak bude. Ale to nějak zvládnu, neměj strach.“ pronese, vezme hadr, který navlhčí v misce, a pokyne mi, ať si lehnu. „Bráško? A jak

to myslíš, že jsi jiný?“ S klidem mi položí hadr na hlavu a povzdechne si: „Asi se tomu nevyhnu, co? Víš, každý se jednou zamiluje. Každý si najde jednu druhou polovičku. Jako si náš tatínek tehdy našel maminku. Jenomže existují i lidé, kteří jsou trošku jiní. Mají zalíbení v jiných lidech, než v které to příroda původně nastavila. Ale přesto, že to někteří tvrdí, to není nemoc. Nedá se to léčit. Ale lidé tohle nedokážou respektovat.“ Podívá se na mě s bolestí v očích. „Bráško, já jsem vždycky s tebou! Nikdy tě neopustím a budu stát vždy při tobě, jako ty při mně, ano? Nemusíš se bát, já tě budu respektovat vždycky. Nezáleží na tom, kdo se ti bude líbit.“ Zvednu se a znovu ho obejmou. „Ester...“ zadívá se mi do očí. Bolest v jeho očích vystřídalý jiskry naděje. Je to dlouhá doba, kdy mě bráška naposledy oslovil jménem. „Tak se jmenovala i maminka. Kéž by tu byla. Ta by tě určitě také pochopila. Chybí mi.“ začnu plakat. „Mně také chybí.“ zašeptá bráška, kterému se v očích už také začnou třpytit slzy. „Ale teď už spát, ať můžeme zítra na tu procházku!“ Zhasne lampičku a opatrně si vleze ke mně do postele.

K ránu se probudím první. Po špičkách odcupitám do kuchyně, kde sobě a brášce udělám chleba s máslem. Se snídaní se vrátím zpátky do pokojíčku ho vzbudit. Mé oči se ale zarazí na zvláštním vybledle červeném batohu v rohu místnosti. Pomaličku k němu dojdou a s váháním ho otevřu. Je v něm nůž, baterka, sirky, peníze, doklady, oblečení a několik dalších věcí. „Co to tady děláš?“ klekne si vedle mě bráška. „Ty chceš odejít, bráško? Slíbil jsi mi, že mě neopustíš! Nebo ne?“ podívám se na něj vystrašeně. „Ne, nechci odejít. Nebo alespoň zatím ne. Ne, dokud tu mám tebe. To víš, že bych tě neopustil, princezno.“ pohládí mě. „Tak pojď, najíme se a půjdeme. Jak ti vůbec je? Pořád hoříš.“ položí mi svou ruku na čelo. „Ne, je mi dobře.“ Sundám jeho ruku ze svého čela a s úsměvem poskočím, jako na důkaz. Společně sníme snídani, po které vyrazíme na pražské náměstí.

Hned, jak tam dorazíme, začnu vesele pobíhat a prohlížet si výlohy různých obchodů. Tak dlouho jsem tady nebyla! U jedné z výloh se zastavím. Zaujme mě tam jedna panenka s ručně vyšívanou krajkou na sukýnce. „Líbí se ti?“ zeptá se mě bráška, když se zjeví za mými

zády. „Něco takového přece nemohu chtít.“ pousměji se a odvrátím se od výlohy na brášku. „Zítra má ale někdo narozeniny. Koupím ti ji.“ „Zítra je jednadvacátého srpna?“ kouknu na něj vyjeveně. Místo odpovědi

se však ozve velká rána. Oba se vyděšeně ohlédneme. Nad námi se začne ozývat hluk odněkud přilétajících letadel. V dáli se začíná rozléhat zvuk blížících se tanků. Na náměstí zavládne chaos. Lidé začínají pobíhat okolo, vrážet do sebe, ječet, plakat, křičet. Bez přemýšlení se z ničeho nic rozeběhnu směrem k ulici, odkud se tanky derou k nám. Nevnímajíc okolí ani volání svého bratra se zastavím před najíždějícím tankem. Nedokážu se ani hnout. Nechápu, proč jsem to udělala. Jediné, co vnímám, je můj zrychlený dech a nezastavující se tank. Najednou mi hlavou prolétne ostrá nekončící bolest. Začnou mi otupovat smysly. Před očima vidím jen tmu.

Kolem mě zase začíná proudit nesnesitelný ruch. Pokusím se pootevřít oči. Zjistím, že na mě bráška mluví. Drží mě za ruku a pláče. Pokusím se promluvit, ale místo slov ze mě vyjde jen slabé zamručení. Jeho hlas se mi začíná znovu ztrácet. Z posledních sil na brášku pohlédnu a usměji se.

Bráško. Teď už to všechno chápu. Už vím, jak moc jsi musel trpět. Už vím, jak jsi myslel to slovo „jiný“. Škoda, že jsem ti nestihla poděkovat a říct ti, jak moc tě mám ráda. Doufám, že jsi utekl a jsi šťastný. Jsem si jistá, že jednou za hodně dlouhou dobu přijdeš za mnou a budu ti moct říct... Mám tě ráda, bráško...

Anna Bendlová (kvinta)

Ondra

2. místo v kategorii II, žánr povídka

Ondra se 21. srpna 1968 probudil do zvláštního rána. Něco bylo jinak. Přestože bylo léto a Ondra měl prázdniny, za okny byla ještě tma a na posteli seděla maminka, po tvářích ji stékaly slzy a hladila Ondru po vlasech. Ondra se rozespale posadil a tázavě se podíval na matku.

„Napadli nás,“ zašeptala. Nechápatě na matku pohlédl. „Kdo? Kdo nás napadl?“ ptal se rozespale.

„Já nevím, nebo..., to je složitý, já to nechápu, nikdo to nechápe...“ nesrozumitelně odpovídala.

V tu chvíli Ondra začal vnímat další zvuky kolem sebe, na tuto dobu neobvyklé. Za okny bylo slyšet zvláštní dunění jako při odcházející bouři. Dům se podivně chvěl a z kuchyně bylo slyšet velmi nahlas rádio. Ondra se zaposlouchal. „Vážení posluchači, zůstaňte u svých přijímačů,“ zněl mužský hlas a následně pokračoval, „včera 20. srpna 1968 kolem dvacáté třetí hodiny překročila vojska Sovětského svazu, Polské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky státní hranice Československé socialistické republiky...“ Následovalo varování, aby obyvatelstvo nekladlo postupujícím armádám odpor. Ondra začínal mít strach.

„Co to duní?“ zeptal se.

„V ulicích jsou tanky a ve vzduchu letadla,“ řekla rozklepaným hlasem.

„Kde je táta?“ ptal se dál.

„Před hodinou odešel do centra, mám o něj hrozný strach,“ rozplakala se.

„Musím za ním!“ skoro vykřikl.

„Ne! Ne! Musíš zůstat tady nebo se ti něco stane!“ snaží se ho zadržet uplakaná maminka.

„Ale co táta?“ rozbřečí se Ondra. „Co když se mu něco stane? A-a co když už ho nikdy neuvidím!“

V rádiu pokračuje vysílání: „Předsednictvo Ústředního výboru Komunistické strany Československa vyzývá všechny občany naší republiky, aby zachovali klid...“

Dál už Ondra neposlouchal, vyskočil z postele a vykřikl: „Musíme jít! Musíme najít tátu!“ Vyběhl z pokoje a běžel ke schodům.

„Počkej! Ondro!“ zakřičela. Ondra ale nevnímal. Seběhl schody a ocitl se před domem. Nevěřil svým očím.

Všude v ulicích byly tanky, vojáci, a zmatení lidé. Ondrovi vyhrkly slzy podruhé. Na rameni ucítil dotek ruky, otočil se, byla to maminka, už neplakala a tvářila se velmi rozhodně.

„Máš pravdu, musíme najít tátu.“

Šli spolu Vinohradskou třídou kolem Československého rozhlasu. Přímo před budovou rozhlasu stály tanky. Pražané na ně házeli kamení, někteří se snažili o rozhovor s vojáky. Ondra s maminkou se strachem přihlíželi. Obrněné transportéry připomínají Ondrovi nákladní auto, se kterým jezdí v práci jeho táta. Někdy táta bere syna s sebou a ukazuje mu, co vše ten velký kolos dokáže. Najednou si Ondra všimne tátova auta a chytí pevně mámu za ruku. Po zádech mu přeběhne mráz. Ondra vidí tátu, který se snaží svým autem pomoci demonstrujícím lidem a staví svůj vůz tak, aby tvořil bariéru mezi budovou rozhlasu a tanky. Otec auto zabrzdí, vyskočí z něj a mizí mezi sutinami. Ondra se rozhlíží, ale otce už nikde nevidí.

Těch několik minut je pro Ondru a maminku k nevydržení.

Sophie Kolowrat-Krakowská (kvinta): Voják, 2. místo

Otec náhle stojí u nich: „Musel jsem něco udělat!“ Dívá se na ně vyčerpaně. Ondra i maminka propuknou v pláč a obejmou otce. Všude je chaos, ale Ondra je náhle klidný. Rodina je zase pohromadě.

Ondra v tu chvíli ovšem netuší, že vojáci po následujících dvacet let neodejdou, ale že jeho děti už budou žít ve svobodné zemi, že redaktor, jehož hlas slyšel z rádia hned po probuzení, dostane o padesát let později státní vyznamenání.

„Prásk!“ Všichni se podívají směrem, odkud vyšel výstřel, a vidí muže, který před chvílí stál s československou vlajkou na jednom z tanků, padat k zemi.

Ondrovi je v tu chvíli jasné, že už nic nebude tak jako dřív...

Ema Jiroušková (kvinta)

Ilse

3. místo v kategorii II, žánr povídka

Zima roku 1944 byla tuhá, mrzlo, až praštělo. Jako každý všední den šla brzy ráno městem dívka Ilse Braun do podniku svých rodičů, kde pracovala jako účetní. Dnes ji ale pozorovaly dvě oči zpod hnědého klobouku. Když Ilse odbočila za roh budovy, muž s kloboukem se vydal zrychleným krokem za ní. Dívka cítila na zádech cizí pohled, ale nenašla odvalu se otočit, jen přidala do kroku (zvýšila tempo?). To už muž nevydržel a za jejími zády se ozvalo: „Ilse, Ilse! Počkejte!” Dívka zpomalila a otočila se. Usmála se, protože muže poznala, byl to Karel, se kterým se potkávala v práci.

Po roce 1938 v pohraničí sice moc českých rodin nezbylo, jenomže továrna Ilsina otce hledala vystudovaného technika. A tak se stalo, že byl na místo přijat Karel, i když byl Čech.

Ti dva se dali do řeči a pokračovali v cestě do práce.

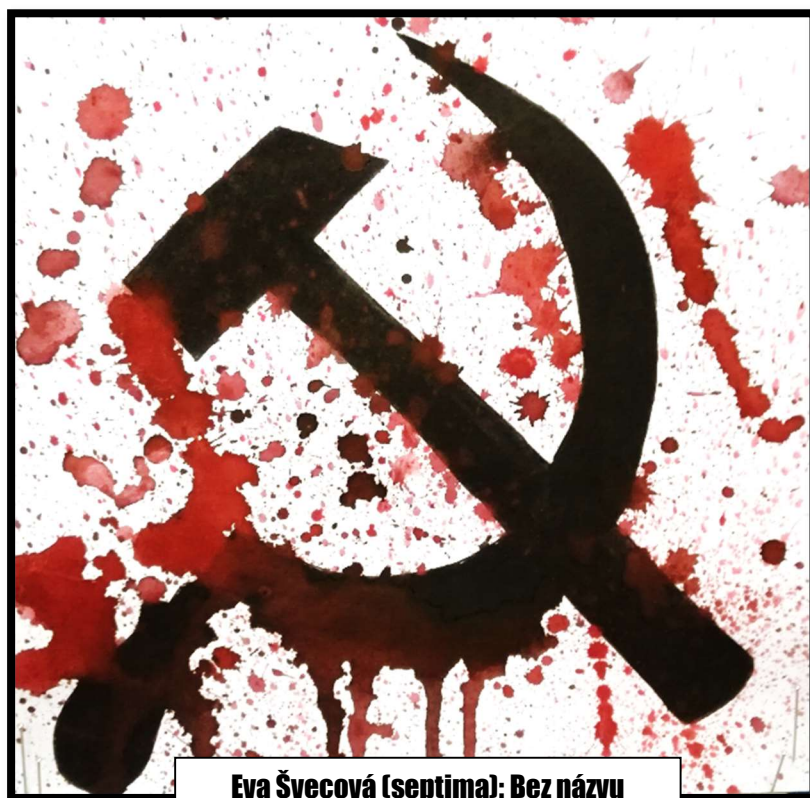
Karel a Ilse se začali vídat čím dál častěji a výborně si rozuměli. Za krátký čas se sblížili, až neobvykle rychle. Zasnoubili se a slibovali si, že se po válce vezmou.

Lidé tento rok silně pocítili nedostatek potravin, na přiděl jich bylo méně a méně. Karel, který vlastní vinou přišel o svoje úspory, už dlužil skoro každému. Začal si uvědomovat, že je potřeba nějaké si opatřit. A v továrně, ve které pracoval, v Ilsině stole bylo lístků přece mnoho. Mohl je prodat na černém trhu. Karel se rozhodl a během tří měsíců také svůj plán uskutečnil. Velmi brzy se však přišlo na to, že lístky zmizely. Začalo tedy vyšetřování a Ilse byla všemu přítomna. Když se ptali Karla, hned poznala, jak se věci mají, viděla mu to na očích. Navíc se jí ještě před tím svěřoval, že je bez peněz. Ilse nezaváhala ani na chvíli a přes noc opravila účty tak, aby v nich byla chyba. Druhého dne nahlásila, že chyba vznikla její vinou, účetní chybou a vyšetřování ustalo.

Na jaře roku 1945 si už většina obyvatel uvědomovala, že bude brzy po válce. Ilse byla šťastná, malovala si dokonalou budoucnost. Konečně by došlo na svatbu!

Jenže nedlouho po vytouženém konci války přišly odsuny. Pro Braunovy to nyní vůbec nevypadalo dobře, ale Ilse byla přesvědčená, že svatba s Karlem by mohla odsun vyřešit. Jenomže ten začínal být čím dál více ovlivňován komunistickými názory, přejímal je a ztotožňoval se s nimi. V Karlově zájmu tedy vůbec nebylo pomoci Ilsině rodině, Ilse neměla o ničem ani tušení. Byla si sice jistá, že o továrnu přijdou, ale žila v domnění, že její svatba s Karlem by zachránila její rodiče od odsunu do Německa.

Její snoubenec ale dosáhl všeho, čeho chtěl. Podařilo se mu přesvědčit Braunovy, aby zemi opustili bez vědomí jejich dcery. Oběma nejdřív pomohl přes hranice, kde je následně bez mrknutí oka zavraždil. Své budoucí ženě ráno pouze sdělil, že se mu podařilo pomoci jejím rodičům v útěku. Ilse jeho pohádce věřila a

Eva Švecová (septima): Bez názvu

byla mu velice vděčná. Ona sama mohla v Čechách zůstat, tentokrát vážně zásluhou Karla, konečně se totiž vzali.

Během následujících několika let se Karel přidal k tajné policii. Ilse ho celou dobu podporovala, dokonce podle jeho přání začala i mezi lidmi šířit Karlovy postoje. Až do jednoho večera. Ilse zrovna nesla manželovi do pracovny čaj, když si všimla papíru na stole. Karel zrovna venku mluvil se sousedem, viděla ho oknem. Opatrně popošla mimo okno. To, co spatřila na papíře, jí doslova vyrazilo dech. Pochopila, že ji manžel pouze využil. Byla na seznamu. Na seznamu lidí, kteří vlastnili „majetek“. Nyní byla mezi nimi i ona, továrna po rodičích totiž připadla jí.

Ilse přepadl vztek. Byla hrozně rozčilená, kvůli svému manželovi riskovala, očerňovala vlastní rodinu a vlastně i sebe. Byla rozhodnutá, odejde. Pryč z téhle země a pryč od manžela. Opustila pracovnu. Velice, velice opatrně si sbalila své šperky a pár nejn nutnějších věcí do větší kabelky. Po zbytek dne se snažila chovat co nejvíce nenápadně, aby ji Karel z ničeho ani nejmíň nepodezíral. K večeru mu pouze oznámila, že jde na kávu k přítelkyni...

Nad lesem v pohraničí se vznášely mraky. Seskupovaly se k sobě blíž a blíž, na krajinu pomalu padala temnota. Stmívalo se. Zatím jen sem tam spadlo na zem pár kapek vody. Ilse upřela svoje oči na oblohu a usmála se. Teď je ten čas! Popřála si štěstí a pomalu se pohybovala kupředu. Konečně zase cítila, že dělá správnou věc. Byla si jistá... Ještě naposledy zastavila a rozhlédla se po svém oblíbeném kraji... Do stromů se opřel vítr... Už byla u cíle...

Náhle ji vyrušila přítomnost světla. A bylo zle. Pokusila se o poslední únik... Už věděla, že nemá šanci, i když hranice s Německem byla nadosah... Ne, nemohla to vzdát, už jen kvůli němu...

Ozvaly se výstřely, ztěžka dopadla na zem. Poznala siluetu svého manžela, v ruce držel zbraň...

Kateřina Najmanová (kvinta)

Neobyčejné prázdniny

4. místo v kategorii II, žánr povídka

Milý deníčku,

konečně prázdniny, dva měsíce zaslouženého volna. Už to chtělo! Venku je tak krásně a my jsme museli trčet v lavicích. Ještě, že už to skončilo. Na vysvědčení jsem dostala jen dvojku z matematiky a fyziky. Jsem skoro nejlepší ze třídy, jen Kuba má samé jedničky. Po škole jsme chtěly jít s holkama na zmrzlinu, jenže jim došla. Škoda, zkusíme to zítra. Šly jsme se teda projít do parku, musíme si tolik popovídat. Skoro celé prázdniny se nevidíme. Amálka pojede s rodiči na dovolenou do ciziny. Strašně jí to závidím. I ostatní holky někam jedou, jen my nic. Nejsem tak malá a vím, že ani kdybychom chtěli, tak si to nemůžeme dovolit. Proč musíme být chudý? To zas budou prázdniny nanic...

Rozloučila jsem se s kamarádkami. Nemůžu už s nimi být, je mi skoro do breku. Řekla jsem: „Čau, už musím“. Letmo jsem se na ně podívala... Stály tam. Amálka, Míla i Zdeňka. Moje nejlepší kamarádky. Nevím proč, chvíli jsem se zastavila a všechny si je svýma očima „vyfotila“. Budu mít vzpomínku, když budou pryč.

Pak jsem měla jít ještě do samošky nakoupit, ale to jsem nedala. Jakmile jsem se otočila od holek, vyhrkly mi slzy do očí a cítila jsem strašnou touhu a nutnost být co nejdřív u maminky. Jenže doma byla jen sestra Tonička. Je o rok mladší než já a jsme si hodně blízké.

Šly jsme spolu na koupálko. Odpoledne nám rychle uteklo a večer konečně přišla maminka a Gustík, který byl v jeslích. Jsou mu teprve dva. Tak to byl poslední školní den.

Deníčku,

nezlob se, ale budu zapisovat jen některé důležité události. Potřebuji totiž šetřit papírem, nemám žádné kapesné a všechny peníze jsem utratila za barevné tužky do školy. A tak bych si nemohla koupit další sešit. Deníčku, představ si, táta nám slíbil, že pojedeme na dovolenou ☺. Jsem tak šťastná, že to ani napsat nejde. Radostí jsem skákala. Tak tohle budou zajisté moje nejlepší prázdniny!

Začátkem srpna už maminka po večerech balí. I já a Tonička už máme připravené nějaké věci. Hlavně nesmím zapomenout známky a papíry. Slíbily jsme si s holkama, že si napíšeme. Hurá, zítra už pojedeme, nevím sice, jak se do auta vejde se všema kuframa a jídlem, ale to nevadí, i tak se všichni moc těšíme!

DNES

Nemůžu se dočkat. Už jsme na cestě. Je krásné jet tak dlouho autem. Tak jsme tady. Je to prostě město. Je docela velké a my tady bydlíme u vzdálených příbuzných – Marie a Rudolfa. Je tady tak krásně. Každý den chodíme na výlety po okolí. Dokonce jsme byli taky v restauraci. Dala jsem si pečené kuřecí stehno a bramborem a bylo to vynikající. Je tu spousta dalších dětí a společně si hrajeme na hřišti, co je kousek od našeho ubytování. Taky se chodíme koupat. Děláme spousta různých zábavných věcí. Dovolená je prostě super!

DNES v noci mě však probudil hluk motorů. Letadla, nad námi létají letadla! Moc letadel. Je strašný hluk a já nevím, co se děje. Strašně se jich bojím. Šla jsem do kuchyně, kde spí maminka.

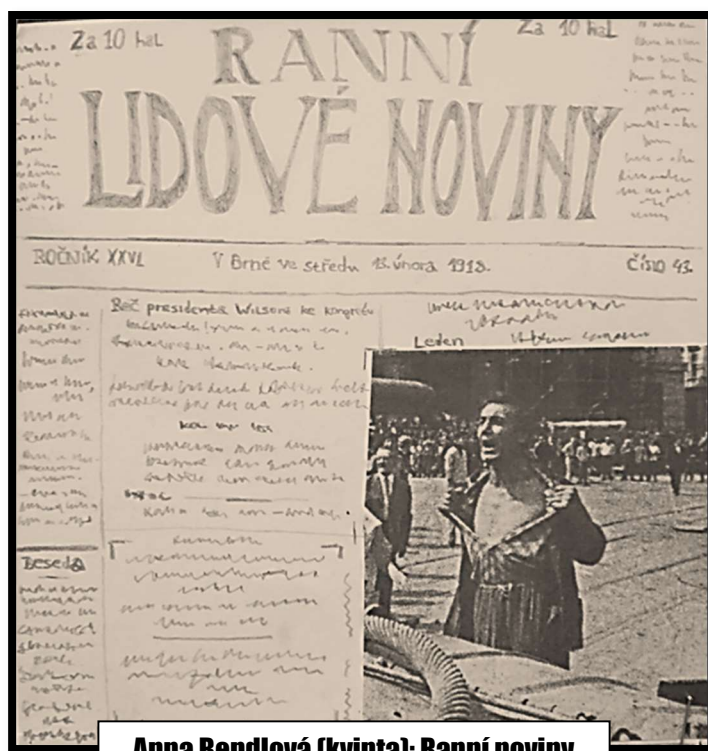
Vlezla jsem si k ní na gauč a obě jsme se pevně objaly. Za chvíli přišla i Tonička, celá uslzená a nakonec i tatínek. V ruce měl rádio a poslouchal rozhlas. Pomoc, už slyším i auta a nákladáky. Nevím, co ještě, ale je hrozný rámus a já mám pocit, jako by se boural celý dům i svět. Rozbrečela jsem se, nepotřebujeme další válku! Ty dvě světové stačily až až!

Do rána jsem už skoro nespala. Když se rozednilo, vyhlídla jsem z okna a co to vidím! Tanky. Na náměstí stojí pár tanků a motorek. Taky jsou zde cizí vojáci. Byl to hrozný pohled. Co to pro nás znamená? Nechtějí doufám další válku.

„PROC, MAMI?“

„Brežněvovi se nelíbilo, jak se u nás povoluje komunistický režim. Když jsem byla malá, vypadalo to v Československu úplně jinak. Ted', v poslední době se díky Dubčekovi máme líp, ale v minulosti to tak nebylo.“ odpověděla učeným hlasem maminka.

Moc jsem si to nemohla v hlavě srovnat. Jedno je ale jisté, doma to bude vypadat úplně jinak. Už tady na dovolené nechci být. Museli jsme zde však zůstat, než se prý situace trochu uklidní. Jsem pořád zalezlá v bytě. Ven se totiž bojím.

Konečně! Dnes odjíždíme. Jsem zvědavá, jaké to bude doma. Hrůza. Všude po cestě jsou tanky i u nás ve městě. Ať jdou pryč! To jim ostatně říkají všichni. Všude jsou nápisy psané dokonce i azbukou a šipky směrem na Moskvu.

Uplynuly dva roky. Vše se změnilo, vyrostla jsem skoro ze všech triček. Gustík chodí do školky. Maminka a tatínek jsou mnohem ustaranější a smutnější. Tonička si koupila kolo, na které hodně dlouho šetrila... A hlavně vojáci a tanky tu pořád jsou. Celkově se to v naší zemi dost změnilo – k horšímu.

Bylo opět vysvědčení. S holkama jsem se moc nerozloučila, spěchám totiž domů.

Zítřka hned odjíždíme na dovolenou. To je báječné! Během dvou let dvě dovolené za sebou! V autě nám maminka řekla, že jedeme do cizí země. Do Jugoslávie. To jméno mi zní jako pohádka. To bude fakt parádní.

Na to, jak jsem se těšila, to tady tak super není. Ani jeden den nemáme volný, pořád jezdíme kolem hraničního přechodu z Jugoslávie do Rakouska. Tatínek tam něco pozoruje. Druhý den jsme přes noc dojeli k dalšímu přechodu. To je teda dovolená nanic.

Řadíme se do fronty za jedno auto. Proč? Vždyť už jsme v Jugoslávii. Ted' mě to napadlo. To slovo. EMIGRACE. Je to možné? Ano, tatínek nám říká: „Děti, v naší zemi to není dobré. Odstěhujeme se do ciziny. Ted' se ale skrčte, co kdyby začali střílet.“

Pomoc, moc se bojím. Je to strašný pocit. Jsem vmáčknutá mezi dva kufry a ani brečet a ani křičet nemůžu. Jen vytřeštěně koukám dopředu. Prosím, ať to skončí. Mám tohle zapotřebí? To jsem se nemohla narodit třeba někde daleko v Americe. NECHCI! Napadají mě hrozné věci, jak nás všechny uvidím umírat. Děláme něco špatného, a pokud se to nepovede, co potom... Za chvíli už to vypukne. Vidím ten děs v očích Toničky a maminky. Tatínek má v očích zvláštní odhodlaný výraz. Ale uvnitř se taky určitě bojí, jak by ne. Má na svědomí celou naši rodinu. Jak závidím Gustíkovi, že je ještě malý a nechápe to.

Tatínek se drží těsně za autem před námi. A TEDĚ! Závora se otevřela, auto před námi se rozjelo, táta dupnul na plyn. Pevně jsem zavřela oči. Řítíme se rychle dopředu. Uf, nestříleli. Všichni jsme si oddechli. Jeli jsme ještě poměrně dlouho a pak jsme na jednom parkovišti zastavili a najedli se. Dnes budeme spát v autě.

Už je večer a já ležím na sedačce a přemýšlím. Proč zrovna já, proč zrovna my? Nemůžeme v ČSSR zůstat? Co s námi bude? Nemůžu usnout, v hlavě se mi honí spoustu myšlenek. Je mi strašně špatně. Proč? Cítím se nicotná a podvedená. Je mi zima a smrdí to tady. Jen jednu věc vím jistě - chci domů, do našeho města. Co je tam tak špatnýho? Ne, už nikdy to tam neuvídím. A co Amálka? Ani rozloučit jsme se nemohly. Pořád si pamatuji na poslední školní den. Ten poslední pohled, než jsem šla domů. Stály tam, mávaly. Ted' to skončilo, nikdy je neuvídím, nikdy je nepozdravím, nikdy jim nic neřeknu, určitě na mě zapomenou. Ale já na ně ne.

Jsem v úplně cizí zemi, mezi úplně cizími lidmi, kterým nerozumím ani slovo. Ne... Rozbrečela jsem se. Bulím jak želva, ale mně to nevadí. Musím brečet moc a moc, abych ze sebe shodila všechn ten žal a bol. Choulím se do klubička, je mi zima. Všechno je kolem mě mokré a kapesník se dá ždímat.

Už posté se ptám sama sebe: „PROČ?“. Proč nám to Rusáci udělali, vždyť nás po válce osvobodili, proč jsou ted' u nás jejich tanky? Pomoc, strašně se bojím! Potřebuji někoho k sobě!

Maminka! Honem kde je? Leží kousek ode mě. Doplazím se k ní a něco slyším. Vzlykot. Maminka pláče, a nejen ona. Je u ní i Tonička a tatínek. Ano, i jemu se po tváři kutálejí slzy. Přitulím se k nim a je mi trochu líp. Musíme všichni držet pohromadě a pak to snad všechno zvládnem.

Přestávám brečet. Uvědomuji si, že to hlavní mám – svoji rodinu. Tatínka, maminku, Toničku i Gustíka, který spokojeně spinká. Jsme spolu a to je dobře.

Zaplavuje mě malá vlna štěstí. Nejsem úplně sama. Jsem za to vděčná. „Díky Bože“, šeptám. Je mi už líp. Už mám suché oči a najednou cítím, že jsem strašně unavená. Oči se mi zavírají a já si přeji už jen hezký sen.

Ráno se budím brzy. Nebyl to zlý sen, je to skutečnost. Co bude dál? Jedeme do západního Německa. ZAČÍNÁME ŽÍT NOVÝ ŽIVOT.

Adam Bartoš (kvinta)

Svobodovi

4. místo v kategorii II, žánr povídka

Píše se rok 1948 a nad Československem se pomalu stahují mračna. Komunistická strana se tlačí k moci a snaží se ji získat.

Je 25. únor 1948, pro 15letého Tomáše Svobodu den jako každý jiný. Začal ho vydatnou snídaní, po které následovala ranní sprcha. Cesta do školy většinou bývá nudná a zdlouhavá, ale dnes potkal průvod

Kristýna Bednářová (sexta): Únor 1948, 1. místo

komunistických „nadšenců“. Celou školní výuku nad tím, co viděl ráno, přemýšlel. Až na obědě se od spolužáků dozvěděl, co to vlastně bylo zač. Cestou domů šel přes Václavské náměstí, kde potkal shromáždění několika tisíc lidí. Všichni se dívali na jediného člověka - Klementa Gottwalda, jenž se právě připravoval pronést svůj projev z výsledku jednání u prezidenta Edvarda Beneše. V tuto chvíli si mladý student Patočkova gymnázia uvědomil, proč se jeho otec, který podniká v obuvnictví, včera večer tak strchoval. Věděl totiž, že pokud získá KSČ moc, bude mít velký problém. Zúčastňoval se totiž protikomunistických demonstrací a některé i pořádal. Tomáše najednou začala celá událost zajímat. Zůstal tam tedy stát a pozorně poslouchal Gottwaldův projev. Hned, jak slyšel, že prezident Beneš vše přijal, rozběhl se a utíkal domů, jak jen ejrychleji uměl. Po příchodu vše

prevyprávěl svému otci, na kterém bylo vidět, že znervózněl a znejistěl. Tom se ho zeptal na pár věci ohledně zabezpečení jejich rodiny a rodinného podniku. Otec řekl, že by to snad neměl být problém, a poslal Toma do jeho pokoje, aby měl klid. U večere panovalo hrobové ticho a ve vzduchu bylo cítit napětí a nejistota. BUCH! BUCH! BUCH! Je 26. února 1948, 5:42, když se z ničeho nic ozvou hlasité rány na dveře od bytu. Pan Svoboda jde otevřít a zjistit, co se děje. Otevře dveře a do bytu vniknou ozbrojené síly a STB. Křičí, řvou a terorizují bezmocnou rodinu, která leží na zemi spoutaná. Nikdo z napadených neví, co bude následovat. Po několika minutách sprostých nadávek a vyhrožování jim policisté omotají hadry kolem očí a vyvelečou je ven, kde je naloží do vozu.

Po 15 minutách jízdy se auto zastaví. Členové StB vedou celou rodinu na starou střelnici. Rozvážou jim oči a začnou vypočítávat, jakých všech trestných činů se dopustili vůči režimu. Paní Svobodová už ví, co bude následovat. Začne se loučit se svým synem a manželem... Ještě před tím, než jim dá naposledy sbohem, uslyší střelbu...

Rodina Svobodových se stala první obětí komunistických uměle vytvořených procesů.

Barbora Prchalová (kvinta)

1948

5. místo v kategorii II, žánr povídka

Osud naší rodiny krutě zasáhl rok 1948. Moje prababička často říkala: „Kdyby nepřišli komunisti, všechno by bylo úplně jinak!“ Jednou se více rozvyprávěla: „Po válce jsme byli vývojem v naší zemi zklamáni. Tvůj praděda všechno s obavami sledoval. Bydleli jsme ve mlýně, který vlastnila jeho rodina. Společně s námi žili pradědovi rodiče a sestry. Tvůj praděda vystudoval mlynářskou školu a obchodní akademii. Ve firmě pracoval jako účetní a mlynář. Předpokládalo se, že časem mlýn převezme a naváže tak na práci svého otce. K majetku rodiny patřilo ještě velké hospodářství, pole, louky a lesy. O mlýn se prapraděda vzorně staral. V té době to byla stavba velice moderní, jeden z prvních automatických mlýnů u nás.

Firmě se začalo dařit, ale potom přišel rudý únor a vlády se ujali komunisté. Po tom, co ukradli majitelům větší podniky, začali chtít i ty menší. Nejdříve vymysleli takové zákony, které by je měly položit. Většinou se jim to povedlo. Stále bylo hodně statečných, co vydrželi. Mezi ně patřil i tvůj prapraděda. Jednou v neděli brzy ráno vykoukne švagrová z chlíva a křikne: ‘Četníci, jsou tu četníci!’ Přijela tři auta Ministerstva vnitra s divnými pány, příslušníky StB - komunistické tajné policie, a jejich přísluhovači. Vběhli do kuchyně a sháněli prapradědu - mlynáře. Jenže ten nebyl doma. A tak vytáhli z postele tvého pradědu, mého manžela a odvezli ho do nedalekého města k výslechu. Druhý den, v pondělí, přijeli znovu a zatkli prapradědu, mého tchána. Zároveň odvezli k výslechu jeho nejmladší dceru. Vrátila se domů až po dvou dnech.

Třetí den, v úterý, přijelo osobní auto a dva autobusy lidových milicí. Obklíčili celý mlýn. Měli jsme tehdy dvě malé děti. Vyhrožovali mi. Že mi prý vezmou děti, protože jsme nepřátelé socialismu a není jistota, že je dobře vychováme. Hrabali se všude, i v prádle. Ptali se na kdeco. Pak mě vzali do auta. Z každé strany jeden chlap a jeli jsme k výslechu. Potřebovali se zmocnit našeho majetku a najít si nějaký důvod. Střídalo se jich na mně několik, jeden po dobrém, druhý po zlém. Neuronila jsem ani slzu. Nic jsme přece neudělali. V noci mě pustili. Bloudila jsem, nevěděla, kudy domů. Nakonec jsem nějak došla na nádraží. V kapse jsem měla drobné, protože jsem ráno byla nemocnému synovi pro léky. Koupila jsem si lístek a stála strachy skrčená v tmavém koutě čekárny. Najednou přijelo auto. Vlítli do čekárny. Popadli mě každý z jedné strany a táhli ven do auta. Myslela jsem si, že jedeme do Hradce, protože mi tím vyhrožovali. Nakonec zastavili kus od našeho mlýna a šli se mnou dovnitř. Nakonec ještě řekli, že když budou potřebovat, tak si pro mě znovu přijedou.

Tvého pradědu odsoudili na dva roky, ztratil všechna občanská práva. Jeho otce - tvého prapradědu - na tři roky. Navíc nám sebrali veškerý majetek. Zůstala jsem se dvěma malými dětmi zcela bez peněz. Ještě jsem musela splácet soud a vyšetřovací vazbu manžela. Z kriminálu se vrátil s podlomeným zdravím, psychicky a fyzicky zcela vyčerpaný. Zemřel na srdeční selhání v pouhých 47 letech.“

DĚJEPISNÁ SOUTĚŽ

Dějepisná soutěž probíhala od února do října 2018 ve 4 samostatných kolech věnovaných jednotlivým rokům a událostem, které jsou s nimi spojené, za které soutěžící postupně získávali body do celkového pořadí.

1. kolo	únor	vítězný únor 1948 & rok 1948
2. kolo	červen	pražské jaro 1968 & rok 1968
3. kolo	září	Mnichov 1938 & rok 1938
4. kolo	říjen	vznik ČSR 1918 & rok 1918

VÝSLEDKY 1. kola

Vítězný únor & rok 1948

maximum: 150 bodů

Vítězný únor & rok 1948			1. kolo		CELKEM
pořadí	jméno	třída	max. 150	BONUS	
1.	KRKAVEC Lukáš	III.	140		140
	MOSKVOVÁ Agáta	II.	140		140
	NOVÁKOVÁ Klára	V.	140		140
	NOVOTNÁ Lea	I.	140		140
2.	PAWEROVÁ Anna	I.	136,5	1	137,5
3.	JAHODOVÁ Pája	II.	135		135
4.	DRMOTOVÁ Tereza	II.	134		134
5.	BERANOVÁ Anežka	II.	133		133

VÝSLEDKY 2. kola

Pražské jaro 1968 & rok 1968

maximum: 230 bodů

Pražské jaro 1968 & rok 1968			2. kolo		CELKEM
pořadí	jméno	třída	max. 230	BONUS	
1.	KRKAVEC Lukáš	III.	220		220
2.	NOVOTNÁ Lea	I.	219		219
3.	JAHODOVÁ Pája	II.	215		215
4.	PAWEROVÁ Anna	I.	208,5	5	213,5
5.	NOVÁKOVÁ Klára	V.	212		212

VÝSLEDKY 3. kola

Mnichov 1938 & rok 1938

maximum: 180 bodů

Mnichov & 1938			3. kolo		CELKEM
pořadí	jméno	třída	max. 180	BONUS	
1.	KRKAVEC Lukáš	IV.	171	1	171
2.	DRMOTOVÁ Tereza	III.	168	3	169
3.	PAWEROVÁ Anna	II.	164		167
4.	NOVOTNÁ Lea	II.	166		166
5.	NOVÁKOVÁ Klára	VI.	162		162

VÝSLEDKY 4. kola

Vznik ČSR 1918 & rok 1918

maximum: 205 bodů

Vznik ČSR & 1918			4. kolo		
pořadí	jméno	třída	max. 205	BONUS	CELKEM
1.	JAHODOVÁ Pája	III.	199,5		199,5
2.	KRKAVEC Lukáš	IV.	198	1	199
3.	NOVOTNÁ Lea	II.	198,5		198,5
4.	DRMOTOVÁ Tereza	III.	196,5		196,5
5.	MOSKVOVÁ Agáta	III.	194,5		194,5

CELKOVÉ VÝSLEDKY (1948, 1968, 1938, 1918)

pořadí	jméno	třída	CELKEM 765
1.	KRKAVEC Lukáš	IV.	730
2.	NOVOTNÁ Lea	II.	723,5
3.	PAWEROVÁ Anna	II.	710
4.	DRMOTOVÁ Tereza	III.	709,5
5.	MOSKVOVÁ Agáta	III.	697
6.	NOVÁKOVÁ Klára	VI.	696
7.	JAHODOVÁ Pája	III.	549,5
8.	KAPLAN Matěj	II.	494,5
9.	DOSTÁLKOVÁ Hana	II.	487
10.	VENCLOVÁ Dája	IV.	451
11.	BEDNÁŘOVÁ Veronika	IV.	338,5
12.	STEJSKALOVÁ Sára	II.	336,5
13.	DENČYLJA Karina	II.	332
14.	NAJMANOVÁ Kateřina	V.	289
15.	BEDNÁŘ Matěj	III.	265,5
16.	SKULBAŠEVSKÁ Lucie	IV.	191,5
17.	KUBÍČKOVÁ Markéta	III.	181,5
18.	DVOŘÁKOVÁ Petra		181
19.	BERANOVÁ Anežka	III.	133
20.	MAREŠOVÁ Zuzka	III.	128
21.	JAREŠOVÁ Klára	IV.	114,5
22.	ŠKABRAHA Honza	IV.	97,5

HISTORICKÁ ESEJ

Této části soutěže se zúčastnily 2 studentky, které zpracovaly rodinné osudy svých prapředků. Uvedené příspěvky jsou zkrácené.

1. místo

Můj prapradědeček Jan KADIDLA (= dědeček mojí babičky)

Můj prapradědeček Jan se narodil manželům Františku (1839–1922) a Kateřině Kadidlovým, rozené Hauptové (1840–1914), jako třetí dítě po synovi Františkovi, dceři Anně do katolické rodiny ve Stříteži, kde vyrůstal a pak i žil.

V roce 1903 se oženil s Josefou Dobiášovou, která mu porodila celkem tři syny, z nichž dospělosti se dožil pouze syn Oldřich. Ten se narodil Josefě v roce 1929, kdy jí bylo 46 let a ona 10 dní po jeho narození zemřela. Jan si k synovi, který zemřel jako alkoholik v nedožitých čtyřiceti letech, nikdy nenašel vztah, syna vždy vinil ze smrti milované ženy. Ještě v roce 1929 se ovdovělý Jan oženil s Marií Karlíkovou, narozenou v roce 1894, se kterou měl syna Jaroslava (zemřel při porodu), a v roce 1931 narozenou jedinou dceru Marii, která se stala pokračovatelkou rodiny.

Do osudů prapradědečka Jana se osudově zapsaly obě dvě světové války. Během 1. SV v roce 1915 narukoval k 98. pěšímu pluku do Vysokého Mýta a bojoval na haličské frontě, kde byl v září 1915 zajat. V roce 1918 vstoupil do 8. pluku československých legií v Rusku. Domů do Stříteže k Josefě se vrátil 27. srpna 1919. Za 2. SV se Jan zapojil do odboje – tiskl, ukrýval a distribuoval protinacistické letáky. Za tuto činnost byl roku 1943 zatčen, souzen a roku 1944 poslán do káznice v Gollnowě (dn. Golleniov v severním Polsku), kde za nejasným okolností zemřel a domů se nevrátil. Přesné datum jeho smrti se nepodařilo vypátrat.

(vzhledem k rozsahu 27 stran, zkráceno)

Hana DOSTÁLKOVÁ, sekunda

2. místo

Můj pradědeček Jan KOVÁŘ

Můj pradědeček Jan Kovář se narodil Anástázii Mlynářové s příjmením Schmidt v Poličce, které si nechal přejmenovat na českou podobu Kovář. Vystudoval vojenskou školu a byl zaměstnán v československé armádě. V roce 1940 se seznámil na nádraží s Annou Slavíkovou narozenou v roce 1923 v Dolním Bousově v Českém ráji, vyučenou kuchařkou. V roce 1941 se vzali.

Za protektorátu, kdy Hitler ponechal v armádě pouze 6 000 vojáků, byl Jan jako důstojník mezi nimi. V roce 1943, v době očekávali s manželkou nestarší dceru Janu, byl poslán do Itálie. Domů se vrátil až v listopadu 1945. Po válce se jim narodila další dcera ALENA – moje babička. Rodina vojáka se postupně stěhovala do Litoměřic, Milovic, Pardubic, až se v roce 1954 usadili ve Vysokém Mýtě. Pradědeček byl v rámci komunistických čistek jako bývalý důstojník protektorátního vojska propuštěn z armády v 50. letech, ale zůstala mu zachována hodnost majora. Od roku 1960 pracoval až do důchodu jako vedoucí skladu v podniku Orličan v Chocni. S prababičkou Annou měli nakonec celkem 4 děti. Babička Alena si pak našla přítele Drahomíra Skulbaševského, kterého si vzala za manžela, a proto se dnes jmenujeme SKULBAŠEVŠTÍ, ale to už je zase jiný příběh...

Lucie SKULBAŠEVSKÁ, kvarta

Slavnostní zakončení celoroční celoškolní soutěže „OSUDOVÉ OSMY“ proběhlo **ve středu 28. listopadu 2018** slavnostním vyhlášením výsledků a předáním cen za přítomnosti pana ředitele Vratislava Šembery, senátora pana Ing. Petra Šilara, který převzal nad soutěží patronát a samotných soutěžících a jejich rodičů.

„OSUDOVÉ OSMY“

1 Vážení rodiče a soutěžící studenti,

8

1 zveme Vás všechny na slavnostní zakončení soutěže „Osudové osmy“ spojené s vyhlášením vítězů a předáváním cen soutěžícím dějepisné, literární i výtvarné části.

9 Akce se koná **ve středu 28. listopadu 2018 v 15,30** v učebně oktávy LSG.

2 Velmi rádi Vás přivítáme v hojném počtu.

8

Mgr. Martina Mlynářová

Mgr. Vratislav Šembera

1

9

1

8

1

9

2

8

25

Děkujeme institucím a firmám za věnované ceny, podporu a spolupráci!

Fitmin

NLN

SILVITA

RYOR

OEZ

SIEMENS

